

Poetul și marea...(2)

Ființa privirii de sus

de Slavomir ALMĂJAN

La urma urmei, știința nu poate nega existența lui Dumnezeu dar nici nu o poate demonstra... Prin încercarea ei de pătrundere, niște detalii surprinzătoare ale înțelepciunii Lui pot însă ieși la suprafață.

Ideea mea de odihnă se asociază de obicei cu un peisaj idilic, departe de lumea deslănțuită, unde omul din mine se întregeste din nou cu sinele, în căutarea mea în dincolo de ceea ce sunt. Nu este o figura de stil! Ceea ce se vede din mine și din tine, partea din noi care atinge spațiul nostru tridimensional este doar ceea ce poate încăpea în mintea și în puterea noastră de percepție. Este o infinitate în dincolo de noi și ceea ce ține de noi. Suflarea noastră este de la Dumnezeu care este infinit în putere și înțelepciune...

Dacă înțelegem ideea de infinit vom ști că oricât vei scădea de la infinit și oricât vei adăuga, infinitul rămâne infinit. O porțiune din infinit, cu alte cuvinte este tot infinit... Numeric, infinitul poate fi exprimat atât prin numerele înregi cât și prin fracții. Unu plus doi plus trei plus patru poate continua la infinit și oricând astronomică ar fi cifra tot se mai poate adăuga la ea. Folosind numerele fracționale, un segment, oricât de minuscul ar fi, poate fi împărțit într-o infinitate de fracțiuni. Tot așa, fracțiunile de o infinită micime pot fi la rândul lor fracționate într-o altă infinitate de fracțiuni. Deși conceptul de infinit poate fi exprimat cu ușurință în termeni numerici, mintea noastră este totuși incapabilă să cuprindă în întregime conceptul. Vă rog, nu disperați, ceea ce vreau să cuprind în articolul de față nu este o lecție deșartă despre lucrurile care nu pot hrăni! Vreau doar să stănesc în mintea și în inima dumneavoastră gânduri cu mult mai înalte despre propria noastră existență vis-à-vis cu existența lui Dumnezeu. Deci până aici am vorbit și cred că avem cel puțin o vagă idee despre acest concept. Haideți să mergem puțin mai departe! Ideea de spațiu... Propun să începem de la zero. Punctul este o entitate sau un spațiu fără dimensiune. O infinitate de puncte puse unul în continuarea celuilalt vor crea un spațiu cu o singură dimensiune sau un segment de dreaptă. Pentru noi, cei care locuim în spațiul tridimensional acest segment este finit. Pentru punctul din segmentul de dreaptă spațiul segmentului este infinit. Ironic, nu? Individul, haideți să-l numim domnul Punct, va trebui să călătorească la infinit ca să ajungă de la punctul A la punctul B, A și B fiind punctele pe care NOI le-am demarcat ca fiind extremitățile segmentului. Oh, dar uitați-vă ce simplu este pentru noi! Noi putem parcurge această distanță într-o clipită și nu numai atât! Noi avem putere asupra segmentului. Noi îl putem lungi sau scurta după plăcere și fără prea mult efort. Cred că deja vă dați seama unde merg cu mica mea meditație... De reținut: domnul Punct nu are nici o idee cum va arăta un spațiu cu două dimensiuni. Pentru el segmentul este spațiul lui, spațiul care se umple pe sine. Pentru el, după toate teoriile veleităților punctiforme, nu există un dincolo de segment. Nici măcar un gol. El își poate ostendi mintea încercând să explice ceea ce pentru el este inexplicabil iar pentru noi este simplu. "Există un spațiu cu două dimensiuni? Cum arată?" Deci am ajuns la spațiu cu două dimensiuni... Chiar cel mai minuscul dintre pătrate este format printr-un infinit număr de segmente de dreaptă puse unul alături de celălalt. Aici locuiește domnul Pătrat, domnul Triunghi, domnul Cerc și alte individualități flate. Acelaș raport cu noi. Noi putem decupa o întindere după buna noastră plăcere, în pătrate, cercuri, triunghiuri, etc. Noi putem desena mulțimea lor pe o simplă coală de hârtie. Pentru "locuitorii" din întinderea

hârtiei nu există un sus și nici un jos. Pentru ei micuța noastră foaie de hârtie nu pote fi parcursă nici teotic și cu atât mai puțin în practică. Tot așa și pentru ei spațiul cu două dimensiuni este spațiul lor, un spațiu care se umple pe sine și nu există nici macar o idee de dincolo. Noi avem putere asupra a ceea ce este acolo, și pentru noi parcurgerea în toate direcțiile în contextul planului este o bagatelă. Pe de altă parte, dacă o linie intersectează planul domniilor flați, ei nu vor putea vedea decât un punct. Pentru ei nu există ideea de verticală. Dacă un vârf de piramidă atinge planul, domniii flați nu vor vedea altceva decât un punct, dacă piramida intersectează planul tot ceea ce domniii flați vor vedea, este un triunghi. Ceea ce ei nu știu este că acest triunghi este doar o formă de revelare a unei entități infinite pentru spațiul lor flat. Amintiți-vă că orice spațiu superior este creat prin suprapunerea la infinit a spațiului imediat inferior.

Iată-ne acasă! Spațiul tridimensional. Cum am spus, acesta este rezultatul suprapunerii a o infinitate de planuri. Chiar și pentru cel mai minuscul spațiu tridimensional, infinit mai mic decât boaba de muștar este nevoie de o infinitate de planuri care se suprapun. Deabia aici ajungem să simțim împreună cu domniii flați (dacă aceștia există). Universul pe care îl vedem, privind înstelarea, pentru noi este infinit în ideea că nu-i putem atinge limita. Universul nostru se umple pe sine și pentru că nu există un dincolo noi nu vom putea ajunge la marginile lui. Distanța dintre noi și până la marginile lui este aceeași în orice direcție ca și cum noi am fi în centrul lui. Și dacă am fi fost la milioane de ani lumină de aici acelaș lucru ar fi valabil. Paradoxal, nu? Orice punct din univers poate fi considerat centru!

În zilele noastre matematicienii și fizicienii au ajuns la concluzia că ar exista cel puțin încă șapte spații superioare! Amintiți-vă că fiecare spațiu superior este o infinită însumare a spațiului imediat inferior. Aici ne apropiem de ideea pe care încerc s-o expun. Zece spații, fiecare infinit mai mare decât cel dedesubtul lui! Nici o cifră nu poate cuprinde acest concept nici o minte nu-l poate înțelege. Deasupra lor, și dincolo de orice spațiu este El, Dumnezeu. Amintiți-vă că noi avem putere absolută asupra a ceea ce este pe planul hârtiei. Noi putem decupa, desena, mototoli... Asemenea supra liniei din acest plan. Amintiți-vă ca "domniii flați" nu au nici o idee că triunghiul dintre ei este doar unul dintr-o infinitate de triunghiuri din piramida care a intersectat spațiul lor. Acum noi, în colivia noastră tridimensională suntem doar niște expresii sau revelații tridimensionale a ceea ce este de un infinit la puterea infinit.

Noi purtăm suflarea lui Dumnezeu în noi, noi, prin mântuire primită prin Cristos suntem așezați alături de El în locurile cerești! Noi (asemenea piramidei intersectând lumea flată) suntem locul prin care divinitatea intersectează spațiul nostru. Vedem noi asta? Nu! Și nici măcar nu putem să ne închipuim, pentru că asta trebuie judecat și privit duhovnicește. Spuneam în articolul precedent despre Locul gol pe care l-am lăsat în urmă prin căderea primordială în păcat. Percepția noastră ține de limitele tridimensionalului dar existența noastră cu adevărat transcende orice idee de spațiu prin adoptarea cerească în Cristos. Originea noastră este dincolo de timp și existența noastră este în eternitate. Spațiul acesta este doar o scurtă și purificatoare întrerupere a existenței noastre eterne. Vedeți, mintea noastră nu poate cuprinde un ceva dincolo de realul nostru, universul nu ne este accesibil și totuși s-ar putea ca toată existența tridimensională să fie mai mică decât o boabă de nisip în toate plajele lumii sub privirea Creatorului care ne decupează după buna Lui plăcere în formele dorite de El. În El însă avem existența și mișcarea! În El noi suntem deasupra spațiului pe care credem că-l locuim dar patria noastră adevărată este "În cer", dincolo de orice idee de spațiu. Vedeți, pentru Filip distanța nu a fost o problemă pentru că Duhul l-a dus până la famen. Ezechiel a fost "transportat" din Babilon la Ierusalim într-o clipă...

La urma urmei, știința nu poate nega existența lui Dumnezeu dar nici nu o poate demonstra... Prin încercarea ei de pătrundere, niște detalii surprinzătoare ale înțelepciunii Lui pot însă ieși la suprafață.

(Nr.180/feb.07)